

eiser. Een registratie na samenloop kan aan dergelijke situatie niets meer veranderen. Voor verkopers blijft het dus steeds belangrijk om tijdig tot registratie over te gaan.

Registratie pand op de handelszaak en landbouwvoorrecht na de Pandwet

ZEKERHEDEN

Algemeen – Zakelijke zekerheden – Pand – Hypotheek handelspand landbouwvoorrecht, inpandgeving handelszaak, pandwet en nationale pandregister: inwerkingtreding

SÛRETÉS

Généralités – Sûretés réelles – Gage – Gage fonds de commerce, hypothèques gage sur fonds de commerce privilégié agricole, sûreté réelle – Loi sur le gage et registre national des gages: entrée en vigueur

In de ZZRG worden de wet pand handelszaak en de wet betreffende landbouwenningen opgeheven (art. 104-105 ZZRG). Bijgevolg, moeten de bestaande inschrijvingen van het pand op de handelszaak en het landbouwvoorrecht worden overgeheveld naar het nieuwe nationale pandregister om hun tegenstelbaarheid te behouden. De wetgever heeft hiervoor een overgangsregeling voorzien, zodat inschrijvingen, die tijdig worden overgezet, hun huidige rang behouden (art. 107 en 107/1 ZZRG). De termijn om de bestaande inschrijvingen van het pand op de handelszaak of landbouwvoorrecht over te dragen naar het nationaal pandregister is 12 maanden na inwerkingtreding van de pandwet. Registraties, die in deze context plaatsvinden, zullen kosteloos zijn (art. 107, § 3, tweede lid ZZRG). De wetgever heeft een gedetailleerde circulaire voorzien, die meer informatie geeft over de overgangsregelingen en de formaliteiten. U kan de circulaire terugvinden onder deze link: <http://ccff02.min-fin.fgov.be/>.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 20 december 2017

Zaak: C-649/16

INSOLVENTIE

Transnationale insolventie – Insolventieprocedure – Verordening (EG) nr. 1346/2000 van 29 mei 2000 – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening nr. 1215/2012/EU van 12 december 2012 (vroeger nr. 44/2001/EG van 22 december 2000) – Verwijzing naar de bevoegde rechter

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Procédure d'insolvabilité – Règlement (CE) n° 1346/2000 du 29 mai 2000 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Règlement

n° 1215/2012/UE du 12 décembre 2012 (anc. n° 44/2001/CE du 22 décembre 2000) – Insolvabilité transnationale – Renvoi au juge compétent

De feiten voorafgaand aan dit arrest zijn als volgt. VAV Invest, een Slowaakse onderneming in financiële moeilijkheden, had een saneringsprocedure opgestart. In het kader van deze saneringsprocedure was een reorganisatieplan opgesteld dat was voorgelegd aan het schuldeiserscomité. Echter, op 11 december 2015 wijst het schuldeiserscomité het reorganisatieplan af zonder hiervoor een duidelijke motivering te geven. Na de afwijzing van het reorganisatieplan wordt de saneringsprocedure afgesloten en een faillissementsprocedure in hoofde van VAV Invest geopend.

Na de sluiting van de saneringsprocedure, wordt het schuldeiserscomité aansprakelijk gesteld voor de schade die de afwijzing van het reorganisatieplan zou hebben teweeg gebracht. Deze aansprakelijkheidsvordering wordt ingesteld bij het Landgericht Krems an der Donau, te Oostenrijk. Het Landgericht wijst de vordering af wegens gebrek aan internationale bevoegdheid. De rechtbank is van oordeel dat de aansprakelijkheidsvordering van deze schuldeisers onlosmakelijk verbonden is met de insolventieprocedure, i.e. saneringsprocedure te Slowakije. Hierdoor valt deze vordering onder de uitzondering van artikel 1, 2., b) van verordening nr. 1215/2012 en binnen de werkingssfeer van verordening nr. 1346/2000 (Insolventieverordening). Bijgevolg is, volgens het Landgericht, de bevoegde rechterlijke instantie diegene die de insolventieprocedure heeft geopend. Deze beslissing werd bevestigd door het Oberlandesgericht Wien, waarna de eisers een vordering hebben ingesteld bij Oberste Gerichtshof. Deze heeft vervolgens een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie aangaande de werkingssfeer van verordening nr. 1215/2012 en meer bepaald of een vordering voor schadevergoeding ten aanzien van een schuldeiserscomité wegens hun onrechtmatig stemgedrag ten aanzien van een saneringsplan valt onder de uitsluiting van artikel 1, 2., b) verordening nr. 1215/2012?

Het Hof van Justitie stelt dat voor de beantwoording van deze vraag de omvang dient te worden bepaald van de bevoegdheid van de rechterlijke instantie die de insolventieprocedure heeft geopend. Volgens het Hof wordt deze bevoegdheid bepaald aan de hand van een dubbel criterium: 1) vloeit de vordering rechtstreeks uit een insolventieprocedure en 2) hangt deze vordering nauw samen met deze insolventieprocedure (r.o. 26-28)? Voor het eerste criterium verduidelijkt het Hof dat om te bepalen of een vordering rechtstreeks voortvloeit uit een insolventieprocedure, men moet kijken naar de rechtsgrondslag van deze vordering. *In casu*, is de aansprakelijkheidsvordering ingesteld om vast te stellen of het schuldeiserscomité is tekortgeschoten in zijn verplichting

tingen om in het gemeenschappelijke belang van alle schuldeisers te handelen. Volgens het Hof is deze vordering onlosmakelijk verbonden met de functie van het schuldeiserscomité binnen de saneringsprocedure, welke specifiek is geregeld binnen het nationaal insolventierecht. Bijgevolg, vloeit deze vordering rechtstreeks voort uit de specifieke regels betreffende insolventieprocedures (r.o. 36). Wat betreft het tweede criterium, staat vast dat voor de beoordeling van de aansprakelijkheid van het schuldeiserscomité, men de verplichtingen van het schuldeiserscomité zal moeten onderzoeken en de verenigbaarheid van de afwijzing van het plan met deze verplichtingen. Deze analyse is nauw verbonden met de insolventieprocedure en voldoet aldus aan het tweede criterium. Op basis van deze redenering besluit het Hof dat de aansprakelijkheidsvordering in kwestie onder artikel 1, 2., b) valt en uitgesloten is van de werkingssfeer van verordening nr. 1215/2012.

Hof van Justitie 9 november 2017

Zaak: C-641/16

INSOLVENTIE

Transnationale insolventie – Insolventieprocedure – Verordening (EG) nr. 1346/2000 van 29 mei 2000 – Bevoegdheid en executie – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening nr. 1215/2012/EU van 12 december 2012 (vroeger nr. 44/2001/EG van 22 december 2000)

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Procédure d'insolvabilité – Règlement (CE) n° 1346/2000 du 29 mai 2000 – Compétence et exécution – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Règlement n° 1215/2012/UE du 12 décembre 2012 (anc. n° 44/2001/CE du 22 décembre 2000) – Répartition des compétences

Dit arrest betreft de aanwijzing van de bevoegde rechtbank voor een aansprakelijkheidsvordering ingesteld voor oneerlijke mededinging door Tünkers Maschinenbau (TM) en Tünkers France (TF).

Expert Maschinenbau GmbH maakt apparatuur voor de auto-industrie en heeft een exclusief distributiecontract met Expert France. In 2006 opent het Amtsgericht Darmstadt een insolventieprocedure in hoofde van Maschinenbau en stelt een bewindvoerder aan. De bewindvoerder sluit een overnameovereenkomst met TM en draagt een bedrijfszonderdeel van Maschinenbau over aan een dochteronderneming van TM. Vervolgens verzoekt TM, als cessionaris van Expert Maschinenbau, de klanten van Expert France om zich voor bestellingen tot TM te richten. Expert France is van mening dat dit een daad van oneerlijke mededinging betreft en stelt hiervoor TM en TF aansprakelijk bij de tribunal de commerce de Paris.

TM en TF zijn van oordeel dat het Amtsgericht Darmstadt bevoegd is, aangezien de aansprakelijkheidsvordering voortvloeit uit de insolventieprocedure. Dit geschil komt bij het Franse Hof van Cassatie, dat een prejudiciële vraag stelt aan het Hof van Justitie omtrent de reikwijdte van de, in artikel 3, 1. verordening nr. 1346/2000 neergelegde internationale bevoegdheid van de rechter die de insolventieprocedure heeft geopend.

Om te bepalen of een geschil binnen de werkingssfeer valt van verordening nr. 1346/2000 en buiten de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001 beantwoordt het Hof van Justitie twee vragen: 1) vloeit de vordering rechtstreeks voort uit de insolventieprocedure en 2) hangt de vordering nauw samen met de insolventieprocedure?

De doorslaggevende factor voor het antwoord op de eerste vraag is de rechtsgrondslag van de vordering. Het Hof zal nagaan of *“het recht of de verbintenis waarop de vordering is gebaseerd, voortvloeit uit de gemeenschappelijke regels van het burgerlijk recht en het handelsrecht dan wel uit specifieke afwijkende regels voor insolventieprocedures”* (r.o. 22). In dit arrest wordt TM aansprakelijk gesteld voor oneerlijke mededinging. Expert France bestrijdt niet de geldigheid van de overdracht van het bedrijfszonderdeel van Maschinenbau binnen de insolventieprocedure, maar dat TM getracht heeft klanten van Expert France toe te eigenen. De vordering heeft dus enkel betrekking op de handelwijze van de cessionaris. Bovendien is Expert France uitsluitend opgetreden met het oog op het verdedigen van haar eigen belangen en niet de belangen van de schuldeisers in die insolventieprocedure. Ten slotte, is de vordering gericht tegen TM en TF wiens gedrag wordt geregeld door andere regels dan die welke gelden bij insolventieprocedures (r.o. 26). Op basis hiervan oordeelt het Hof dat *“een vordering wegens aansprakelijkheid voor oneerlijke mededinging, als die in het hoofdgeding, moet worden aangemerkt als een opzichzelfstaande vordering, waarvan de grondslag niet is gelegen in regels die specifiek zijn voor insolventieprocedures”* (r.o. 27).

Voor de tweede vraag, beoordeelt het Hof de intensiteit van het verband tussen een vordering in rechte en de insolventieprocedure. In dit arrest oordeelt het Hof dat het verband tussen de aansprakelijkheidsvordering en de insolventieprocedure niet voldoende rechtstreeks of nauw is om de toepassing van verordening nr. 44/2001 uit te sluiten en, derhalve, verordening nr. 1346/2000 toepasselijk te doen zijn.

Ter besluit, de rechtbank die de insolventieprocedure heeft geopend is niet bevoegd.